

ikke turde sige den og mente at tjene sit Land bedst ved kategorisk at benægte den. Og hvad Skade er der saa egentlig sket? Den Demoralisation, som er kommet i Folket, kan vi vel se bort fra; jeg tror, at de jydsk Hestehandlere bliver de samme, enten jeg har sagt dette Ord den Gang eller ej, de vil uanset dette være lige saa sandhedskærlige og ærlige i Fremtiden som hidtil, deri vil det ærede Medlem fra Thisted, der kender sine Jyder ligesaa godt som jeg, sikkert være enig med mig.

Hvad Skade er der da sket? Der er ingen Skade sket for Rigsdagen ved denne Hemmeligholdelse og derved, at jeg den Gang kategorisk nægtede, at der var Forhandling. Rigsdagen fik Sagen, da den skulde have den, Rigsdagen skal have en saadan Sag, naar den er fuldkommen forberedt og gjort færdig, og naar den Forhandling, som ikke kunde føres offentlig, var endt. Ingen kan paastaa, at vi skulde føre Forhandlingen med Amerika offentlig, men nu er den færdig, og nu kan, som det ærede Medlem fra Faaborg meget rigtigt sagde i Gaar, Rigsdagen tage al den Anstand, den behøver. Jeg har ikke det Indtryk, at der behøves megen Tid til Overvejelse, jeg har den Fornemmelse, at vi efter Formandens Anvisning saa vidt muligt skal slutte Forhandlingerne i Dag, Landstinget er allerede begyndt paa Forhandlingerne, og De skal se, at allerede i Løbet af en Uge eller to vil den Rigsdag, som var saa overrumplet, kunne ende sine alvorlige, absolut alvorlige Overvejelser af denne Sag. Men saa har Rigsdagen ingen Skade lidt, og der har ingen Overrumpling fundet Sted.

Folket skal være overrumplet, men hvorledes kan, som jeg en Gang før har sagt, egentlig Folket være overrumplet, naar Rigsdagen har faaet det at vide, og naar vi oven i Købet efter nogles Mening — jeg vil se, om det bliver Tilfældet — skal til Valg paa denne Sag? Det skal vi ikke efter det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds's Mening, efter hans Mening skal vi til Valg paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rigtigt eller ej, at Finansministeren er optraadt paa den Maade, som sket er. Endnu har aldrig noget Land kastet sig ind i en Valgkamp af en saadan Grund. Folket har heller ikke lidt noget, Folket faar nu Sagen fuldkommen lagt til Rette. Naturligvis har det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds ikke Ret i, at nogen skulde stemme anderledes, end de ellers vilde have gjort, fordi jeg har sagt det, jeg har

sagt. Det er ikke Tilfældet. Det ærede Medlem kan spørge det ærede Medlem fra Ringkøbing, som straks har sagt, at han mener, at denne Sag kan ikke behandles i denne Rigsdag, fordi den ikke er kompetent. Altsaa Folket faar sin Tid.

Saa er der endelig den sidste Bebrejdelse mod mig for en Optræden, hvorved der skal være sket Skade: at jeg har brudt den Tillid til Regeringens Ord og Erklæringer, som der bør være i alle Partier. Jeg skal paa ingen Maade foryanske dette, men, som min Kollega Udenrigsministeren har sagt, politisk Tillid til en Regering kan der kun være i de Partier, som støtter Regeringen, og ikke i de Partier, som er imod Regeringen. Men nu skulde jeg altsaa have brudt denne Tillid, og man kan ikke forstaa — jeg tror, at ogsaa det ærede Medlem fra Thisted berørte dette —, at jeg har paastaaet og ment, at mit Ord stod til Troende nu som før selv efter det, der er sket. Derom vil jeg dog sige, at naar mit Ord har staaet til Troende lige til den Dag, skulde det undre mig noget, om man nu vilde forandre sin Mening om mig i den Grad, for det var jo en særlig Ting, som gjorde, at jeg var nødt til ved en falsk Erklæring at skjule Sandheden. Det var jeg nødt til, fordi det gjaldt en international Sag og en Statsinteresse. Jeg havde en Tavshedspligt, og der er intet Menneske, som ikke indrømmer mig Tavshedspligten, ingen, der ikke indrømmer mig, at jeg handlede ud fra en Statsinteresse, der hænger sammen med Forhandlingen med en fremmed Stat. Saaledes maatte jeg gøre den ene Gang. Jeg har aabent erklæret, at saadan maatte jeg handle den Gang af de Bevæggrunde, jeg her har nævnt. Saa er jeg ret beroliget med Hensyn til den Tillid, som Folk for Fremtiden vil vise mine Erklæringer. De vil nok mene, at naar en Ministers Ord har staaet til Troende indtil den Dag, og han mener, at han af de Grunde, jeg har givet for, hvorledes jeg maatte optræde den Dag, har afgivet den Erklæring, jeg afgav, skal dette specielle Tilfælde ikke være normgivende for, hvorledes Ministeren stiller sig til Sandhed eller ikke Sandhed. Man har overhovedet ikke Ret til nogen Sinde at betvivle, at denne Minister ikke har samme Opfattelse af, hvorledes Sandhed og ikke Sandhed skal benyttes, som andre hæderlige Folk. Jeg er saa hæderlig en Mand som det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff). Mit Ord staar fuldt saa vel til Troende som hans, og ærede Medlemmer kan sige